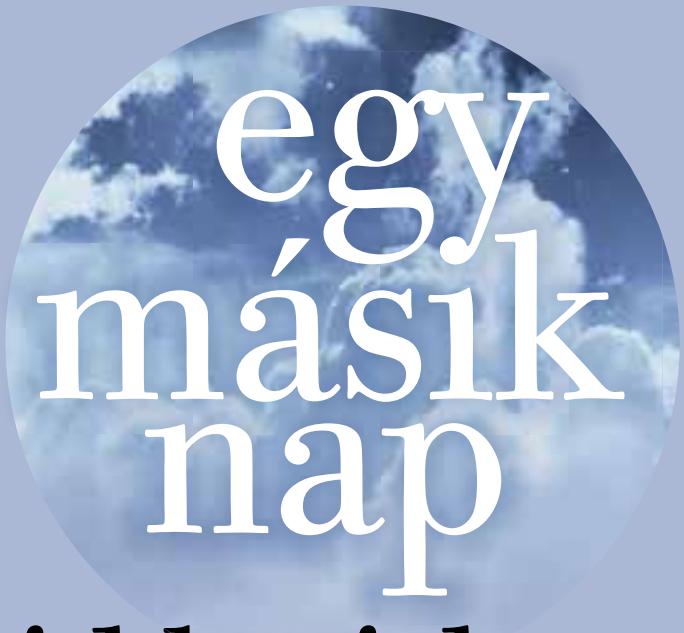

egy másik nap

david levithan

Dream
válogatás

Rhiannonnak minden nap egyforma. Középiskolába jár, a családjával átlagos a kapcsolata, és van egy barátja, Justin. A lány már beletörődött a jelenlegi helyzetébe, meggyőzte magát, hogy neki pont ennyi jár, nem várhat többet az élettől, és

ez éppen elég is. Hétköznapijait az tölti ki, hogy próbál megfelelni a temperamentumos és nehéz természetű Justinnak. Minden erejével azon van, hogy megőrizze a köztük lévő kényes és törékeny egyensúlyt. Ennek érdekében képes a saját vágyait is háttérbe szorítani.

Egy reggel azonban minden megváltozik. Justint mintha teljesen kicserélték volna, és elviszi Rhiannont az óceánhoz.

Kedves, megértő és gyengéd, amivel lenyűgözi barátnőjét.

A lány azt hiszi: a régóta várt boldogság végre elérkezett, ám másnap reggel Justin nem emlékszik semmire.

Rhiannon teljesen összezavarodik. Kétségbeesett vágyakozással kezd kutatni egy újabb tökéletes pillanat után. Egy nap azonban egy idegen azt mondja neki, hogy az a Justin, akivel azt a csodás napot töltötte, igazából nem is a barátja volt. Valaki más, csak Justin testében.

David Levithan számos bestseller és díjnyertes ifjúsági regény szerzője. Ő írta a Nap nap után, társszerzője a Will & will című regénynek és az Engedj közelebb! című könyv írója. A Scholastic Press szerkesztőségi igazgatója. Az első könyve 2003-ban jelent meg. Ezért az írásáért elnyerte a Lambda Irodalmi Díjat.

Olvasd el sorozat másik részét is, a Nap nap után, hogy átélhesd a titokzatos A-val is ezt a szép szerelmi játékot!

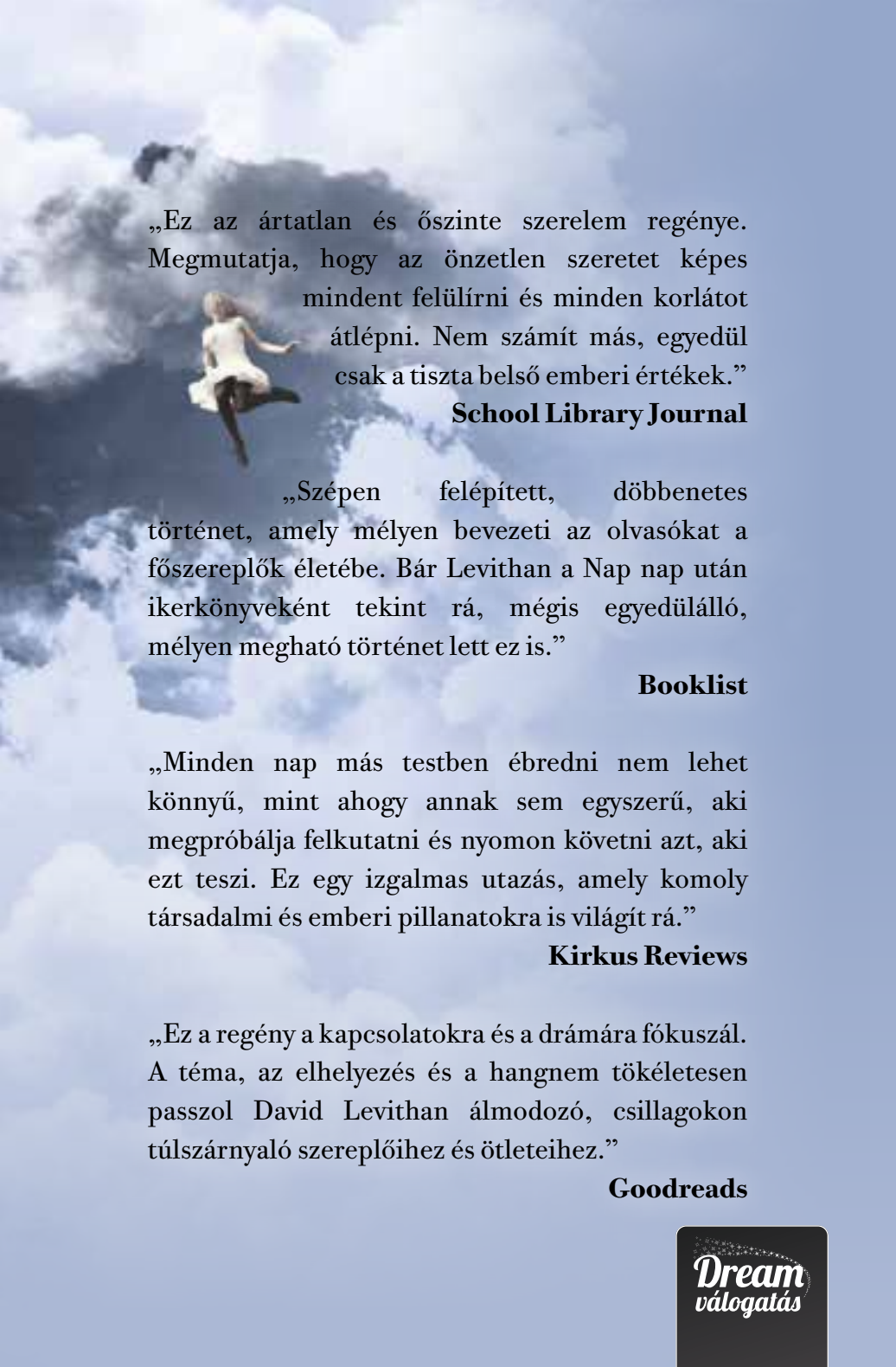
Tudj meg többet a sorozatról:

www.davidlevithan.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Ez az ártatlan és őszinte szerelem regénye. Megmutatja, hogy az önzetlen szeretet képes mindent felülmúlni és minden korlátot átlépni. Nem számít más, egyedül csak a tiszta belső emberi értékek.”

School Library Journal

„Szépen felépített, döbbenetes történet, amely mélyen bevezeti az olvasókat a főszereplők életébe. Bár Levithan a Nap nap után ikerkönyveként tekint rá, mégis egyedülálló, mélyen megható történet lett ez is.”

Booklist

„Minden nap más testben ébredni nem lehet könnyű, mint ahogy annak sem egyszerű, aki megpróbálja felkutatni és nyomon követni azt, aki ezt teszi. Ez egy izgalmas utazás, amely komoly társadalmi és emberi pillanatokra is világít rá.”

Kirkus Reviews

„Ez a regény a kapcsolatokra és a drámára fókuszál. A téma, az elhelyezés és a hangnem tökéletesen passzol David Levithan álmodozó, csillagokon túlszárnyaló szereplőjéhez és ötleteihez.”

Goodreads

david levithan

egy
másik
nap

— részlet —

Első fejezet

Nézem, ahogy az autójával beáll a parkolóba. Nézem, ahogyan kiszáll belőle. A látósugarában vagyok, egyre beljebb kerülök... de rám sem hederít. Egyenesen a sulis felé veszi az irányt, anélkül, hogy engem észrevenne. Odakiálthatnék neki, de azt meg nem szereti. Azt mondja, ilyet csak azok a lányok tesznek, akik túlságosan is rá vannak cuppanva a barátjukra.

Az iskola bejáratí ajtaja kinyílik, aztán becsukódik, ő pedig észre sem veszi, hogy a túloldalon vagyok. Csak állok ott, és azon töprengök, hogy lehetek ennyire oda érte, míg ő jóformán semmibe vesz.

Szeretem és gyűlölöm, mert tudom, hogy hatalma van felettem.

Eltűnődöm, vajon a múlt este történtek miatt néz-e keresztül rajtam. Lehetséges, hogy még mindig haragban vagyunk? Mint a vitáink többsége, ez is valami hülyeség miatt robbant ki, ám a felszín alatt mindig komoly dolgok húzódnak. Most is csak azt kérdeztem, el akar-e menni Steve bulijába szom-

baton. Csak ennyit. Erre visszakérdezett, hogy miért faggatom erről már vasárnap este. És hogy folyton ezt csinálom, mindig kicsikarom belőle az ígéretet. Mintha ő nem akarna velem lenni, ha nem kérdezem erről már hónapokkal előtte. Elmondtam neki, hogy ez nem az én hibám. Ő fél tervezni velem, mindig meg van ijedve, ha a jövőről esik szó.

Hiba volt. Ijedtnek nevezni őt, nagy hiba volt. Valószínűleg ezt a szót jegyezte meg az egészből.

– Neked fogalmad sincs, miről beszélsz – mondta.

– Arról beszélek, hogy Steve-nél szombaton buli lesz – vágtam rá feldúltan. – Ez minden.

De ez nem minden. Justin szeret és gyűlöl engem, ahogy én is szeretem és gyűlölöm őt. Tudom. Mindketten tele vagyunk indulatokkal, és ezt nem szabadna kimutatnunk egymás iránt. De néha egyszerűen nem tudunk uralkodni magunkon. Túl jól ismerjük a másikat, de úgy tűnik, mégsem elég jól.

Szerelmes vagyok valakibe, aki fél kettőnk jövőjétől. És bolond módon állandóan felhánytorgatom.

Követem őt. Engedelmesen. Naná. Nem, én nem fogok hisztizni, amiért a barátom nem vett észre a parkolóban.

Ahogy a szekrényéhez megyek, azon agyalok, vajon melyik Justint fogom ott találni. Nem valószínű, hogy Cuki Justint, mert ő ritkán mutatkozik az iskolában. És remélhetőleg nem is Dühös Justint, mert nem tettem semmi olyat, szerintem. Nyugis Justin után vágyódom, mert szeretem Nyugis Justint. Amikor ő van jelen, mindenki lazulhat.

Ott állok, amikor kiveszi a könyveit a szekrényéből. Nézem a tarkóját, mert szerelmes vagyok a tarkójába. Van valami nyers testiség benne, ami arra késztet, hogy odahajoljak és megcsókoljam.

Végül rám néz. Nem tudok olvasni az arckifejezésében, nem azonnal. Mintha mindketten arra várnánk, miként fog reagálni a másik. Én ezt jó előjelként értelmezem, mert ez talán azt jelenti, hogy aggódik miattam. De az is lehet, hogy mégiscsak rossz előjel, mert nem érti, miért is vagyok itt.

– Szia – mondja.

– Szia – felelem.

Van valami igazán intenzív abban, ahogyan rám néz. És biztos vagyok benne, hogy nem tetszik neki valami. Ő ugyanis mindig mindenben talál hibát.

Viszont nem szól egy szót sem. Hm, különös. Aztán, ami még különösebb, megkérdezi. – Minden oké?

Ha pedig ezt kérdezi tőlem, igazán szánalmasan festhetek.

– Persze – mondom neki. Mert nem nagyon tudom, mit is válaszoljak. *Nem, nem oké.* Ez lenne a helyes válasz. Ám nem Justin számára. Tudom jól.

Veszélyt szimatolok. Ha ez most valamiféle csapda, hát egyáltalán nem tetszik. Ha pedig a visszavágó a tegnapi esteért, essünk túl rajta minél előbb.

– Most haragszol rám? – szegezem neki a kérdést, de abban már nem vagyok biztos, hogy tudni akarom a választ.

Erre ő: – Nem. Nem haragszom rád egyáltalán.

Hazudik.

Amikor problémáink vannak, rendszerint én vagyok az, aki észreveszi őket. Én aggódom mindkettőnkért. Ráadásul nem is hozakodhatom elő velük túl gyakran, mert akkor megkapom, hogy én hencegek azzal, hogy értem, mi folyik itt, míg ő nem.

Most mit tegyek? Kérdezzek rá a tegnapi estére? Vagy tegyek úgy, mintha mi sem történt volna – már megint?

– Még mindig együtt akarsz ebédelni velem? – kérdezem. De amint kimondtam, rögtön tudtam, hogy nem kel-

lett volna – már megint terveket gyártok. Pedig megtanulhattam volna, hogy ne, csakhogyan én nem tanulok.

Úgy látszik, én is csak egy olyan rácuppanós csaj vagyok.

– Hát persze – mondja Justin. – Az nagyszerű lenne.

Duma. Játszmázik velem. Csakis erről lehet szó.

– Gond egy szál se – teszi hozzá.

Ránézek, őszintének tűnik. Talán tévedek, hogy mindjárt a legrosszabbat feltételezem. És talán azt is sikerült elérnem, hogy hülyén érezze magát, amiért annyira meglepődtem.

A kezéért nyúlok, megfogom. Ha ő hajlandó visszakozni a tegnapi veszekedés miatt, akkor én sem fogok kekeckedni. Ezt csináljuk egyébként mindig. Amikor túljutunk a hülye küzdelmeinken, jók vagyunk mi ketten.

– Örülök, hogy nem haragszol rám – mondom neki. – Én csak azt szeretném, ha köztünk minden oké lenne.

Tudja, hogy szeretem. Tudom, hogy szeret. Ez nem kérdés, egyikünk részéről sem. A kérdés mindig az, hogyan birkózunk meg vele.

Idő van. Becsengetnek. Emlékeztetnem kell magamat, hogy az iskola nem csupán azt a célt szolgálja, hogy legyen hol összefutnom Justinnal.

– Később találkozunk – köszön el.

Ebbe kapaszkodom. Ez az egyetlen dolog, ami át fog segíteni az üres téren, amit Justin maga után hagyott.

Kedvenc sorozataim egyikében a kertvárosi feleség megjegyzte: „A férjem igazából egy seggfej, de ő az enyém, és hozzám jön haza.” Ezen aztán elgondolkodtam. *Ó, a francba, hiszen ez rólunk is szól nem igaz?* Ez a szerelem – tisztában vagyok vele, milyen problémás alak, mégis szeretem, mert

tudom, hogy én is egy rakás szerencsétlenség vagyok, talán még rosszabb mint ő.

Az első randinkon nem telt bele egy óra, és Justin megkongatta a vészharangot.

– Előre figyelmeztetek, hogy nehéz eset vagyok – mondta a vacsora fölött egy steakhouse étteremben. – Totál kattant.

– A többi lányt is szoktad figyelmeztetni? – tudakoltam nyíltan flörtölve vele.

Ám, amit visszakaptam, nem flörtölés volt. Hanem őszinte válasz.

– Nem – mondta. – Nem szoktam.

A maga módján adta a tudtomra, hogy törődik velem, más vagyok, mint a többi lány. Ráadásul már az elején közölte.

Nem állt szándékában elmondani nekem. Aztán mégis.

És bár sok egyéb részlet kiment azóta a fejből az első randevúnkról, soha nem felejtette el, amit mondott: „Figyelmeztettelek!” Ezt üvöltötte azokon az éjszakákon, amikor valóban rossz, és nehéz volt minden. *Nem mondhatod, hogy nem figyelmeztettelek!*

Néha ez arra késztet, hogy még szorosabban öleljem át.

Máskor viszont már feladtam, miközben rettenetesen éreztem magam, hogy nem tehetek semmit.

Délelőtt a suliban csupán az első és a második óra között van lehetőségünk összefutni – ilyenkor a tekintetemmel keresem őt. Egy perc jut csak egymásra, néha kevesebb, de én mindig hálás vagyok.

Mintha névsorolvasáson vennénk részt. *Szerelmem? Jelen!* Még ha fáradtak vagyunk is (és szinte mindig azok vagyunk), és nincs is nagyon mit mondani, tudom, hogy nem kerül el.

Ma mosolygok, mert mindent egybevetve, eddig jól alakulnak köztünk a dolgok. És ő visszamosolyg rám.

Ez jó jel. Én pedig mindig a jó jeleket keresem.

* * *

Negyedik óra után Justin osztályterme felé veszem az irányt, ám ő nincs ott, nem várt meg. Úgyhogy az ebédlőbe megyek, ahol üldögélni szoktunk. De ott sem találom. Megkérdezem Rebeccát, hogy látta-e őt.

Azt feleli, nem, és nem tűnik túl meglepettnek, amiért Justint kajtatom. Úgy döntök, hogy figyelmen kívül hagyom a reakcióját. A szekrényemnél is szétnézek, de ott sincs. Kezdem azt hinni, hogy elfelejtette, vagy játszik velem. Úgy döntök, az ő szekrényénél is körülnézek, bár az túl messze van az ebédlőtől. Soha nem megy arra ebéd előtt. De nem ma, mivel mégiscsak ott találom.

Boldog vagyok, hogy látom őt, de kimerült is vagyok. Hiszen annyira fárasztó ez az egész. Rosszabbul néz ki, mint ahogyan érzem magam, és úgy bámul a szekrényébe, mintha egy ablak lenne ott bent. Másoknál ez azt jelenti, hogy elbambulnak, ábrándoznak, ám Justin nem szokott ábrándozni. Amikor eltűnik, akkor igazán eltűnik.

Most visszajön. Épp, mikor odaérek hozzá.

– Szia – mondja.

– Szia – felelem.

Éhes vagyok, de annyira azért nem. Számunkra az a legfontosabb, hogy egy légtérben tartózkodjunk. Bárhol, de együtt.

Most a szekrényébe teszi a könyveit, mintha mára már végzett volna. Remélem, nincs semmi baj. Reménykedem benne, hogy nem adta fel. Ha én kitartok, elvárom, hogy ő is tartson ki.

Feláll és a karomra teszi a kezét. Gyengéden. Túlságosan is. Éppenséggel én szoktam így viselkedni vele, nem pedig fordítva. Tetszik a dolog, ugyanakkor nem tetszik.

– Menjünk el valamerre – mondja. – Hová szeretnél menni?

Megint csak arra gondolok, hogy lennie kell egy helyes válasznak erre a kérdésre, és ha nem találom el, azzal mindegy tönkreteszek. Justin akar tőlem valamit, csak azt nem tudom, mit.

– Nem tudom – mondom neki végül.

Leveszi a kezét a karomról, azt gondolom: *oké, hibás válasz.*

De akkor megfogja a kezemet.

– Gyere – mondja.

Láng lobban a szemeiben; világít, perzsel.

Bezárja a szekrényt és előrehúzza. Nem értek semmit sem. Kéz a kézben megyünk végig a csaknem kihalt folyosókon. Sohasem tettünk még ilyet. Kiül az arcára a vigyor, miközben egyre gyorsabb tempóban haladunk. Olyanok vagyunk mint a vásott kölykök az óráközi szünetben. Rohangálunk a folyosókon. A többiek szemében örültek vagyunk. Mi történik velünk? A szekrényemnél megtorpanunk, javasolja, hogy hagyjam ott a könyveimet. Még mindig nem értek semmit, de hagyom, hadd sodorjanak magukkal az események. Justin remek hangulatban van, én pedig nem akarom, hogy bármi is megzavarja.

Amint a szekrényem bezárult, már megyünk is tovább. Kilépünk a kapun. Egyszerűen, magától értetődően. Lelépünk. Eddig csak beszéltünk róla, most viszont tényleg megtesszük. Ha jól sejtem pizzázni megyünk, vagy ilyesmi. Késni fogunk az ötödik óráról. Egyenesen az autójához megyünk, és én nem kérdezem, miért és hová igyekszünk. Engedem, hadd tegye, amit akar.

Felém fordulva megkérdezi: – Hová akarsz menni? Őszintén, hová szeretnél menni?

Furcsa. Úgy teszi fel nekem a kérdést, mintha én volnék az, aki tudja a helyes választ.

Nagyon remélem, hogy mindez nem átejtés. És azt is remélem, hogy nem fogom megbánni.

Úgyhogy kimondom az első dolgot, ami az eszembe jut:

– Az óceánhoz akarok menni. Azt akarom, hogy vigyél el az óceánhoz.

Arra számítok, hogy kinevet, és azt fogja mondani, ő igazából arra gondolt, hogy ugorjunk be hozzájuk, amíg a szülei távol vannak, és töltsük a délutánt szexeléssel meg tévézéssel. Vagy azt próbálja ezzel bizonyítani, hogy csak azért sem tervez, hiszen mennyivel jobb a spontaneitás. Vagy éppenséggel jó szórakozást kíván nekem a parton, míg ő megbédél. Mindezek a lehetőségek egyidejűleg cikáztak át az agyamon.

Az egyetlen dolog, amire nem számítottam, hogy jó ötletnek tartja a javaslatomat.

– Rendben van – mondja, miközben kigurulunk a parkolóból. Még mindig gyanakszom, hogy csak a bolondját járatja velem, de akkor megkérdezi, merre menjünk, melyik a legjobb irány. Megmondom neki, melyik sztrádán kellene haladnunk – a családommal nyaranként gyakran ruccantunk ki arra a strandra, és ha már az óceánhoz megyünk, hát menjünk oda.

Ahogy vezet, láthatóan jól érzi magát. Nekem is lazítanom kellene végre, ehelyett ideges leszek. Olyan ez az egész, mintha Justin csak azért vinne valami igazán különleges helyre, hogy szakítson velem. Meg akarja adni a módját. Talán még ott is hagyna. Mondjuk nem hiszem, hogy ez valóban megtörténne, de sosem lehet tudni. Így akarja

megmutatni, hogy képes tervezni. És hogy nem fél a jövőtől, mint ahogyan azt állítottam.

Már megint képzelődsz, Rhiannon, bolond vagy, mondom magamban. Ami azt illeti, Justin is folyton ezt ismételteti, és az esetek döntő többségében igaza van.

Örülj a pillanatnak, ez jár a fejemben. Nem az iskolában vagyunk, hanem kettesben.

Bekapcsolja a rádiót, aztán hagyja, hogy én válasszak csatornát. Hogyan? *Az én autóm, az én rádióm* – hányszor hallottam ezt tőle! Ám ez most komoly, úgyhogy állomásról állomásra váltok, olyat keresek, ami neki is megfelelő. Amikor túl sokáig időzők egy nekem tetsző dalnál, megkérdezi:

– Ez jó, nem?

Én viszont azt gondolom, *nem, nem jó, mert utálad.* Mégsem szólok, maradok a csatornán. Közben várom, hogy elüssön valami bárgyú poént, teszem azt, az énekesnő úgy nyivákol, mintha menstruációs görcsei lennének.

Elhelyett elkezd ő is énekelni.

Ezt nem hiszem el. Justin sohasem énekel a rádióval. Ha nem rárivall. Bármiről is legyen benne szó, ő üvöltve reagál. Ha pedig úgy tartja kedve, még a kormánykereket is csapkodja. De sohasem énekel.

Kezdem azt hinni, hogy bedrogozott. Viszont már látam őt bedrogozva, és akkor egyáltalán nem így viselkedett.

– Mégis mi ütött beléd? – kérdezem végül.

– Csak a zene – feleli.

– Ahh.

– Tényleg.

És nem viccel. Nem nevet ki titokban. Ránézek és látom rajta. Nem tudom, mire megy ki ez az egész, de nem az én rovásomra, az biztos.

Elhatározom, hogy nem hagyom annyiban, tesztelni fogom. A tapadós lányok úgyis ezt teszik.

– Akkor mit szólnál ehhez... – mondom. Váltogatom az adókat, amíg egy, Justinak legkevésbé tetsző dalhoz nem érek.

Ez az! Kelly Clarkson. Éppen arról énekel, hogy ami nem öl meg, az megerősít.

Felhangosítom. Magamban azt kívánom, hogy zendítsen rá erre is.

Meglepetés.

Teli torokból énekelünk. Fogalmam sincs, honnan tudja a szövegét. De nem kérdezek rá. Teljes szívemből énekelek, holott nem is sejtettem, hogy ennyire szeretem ezt a dalt, de most nagyon szeretem, mert mindent rendbe hoz körülöttünk és közöttünk. Nem is akarok másra gondolni. Maradjunk csak szépen a teremtetett világunkban – ilyet még nem tapasztaltunk, és mondhatom, remekül érezzük magunkat benne.

Utána leengedem az ablakomat, mert érezni akarom a hajamban a szelet. Erre Justin szó nélkül leengedi az összes többi ablakot; mintha egy szélcsatornában lennénk, vagy a vidámparkban, pedig csak a sztrádán haladunk. És olyan boldognak látszik! Ráébredek, milyen ritka is a pillanat, amikor boldognak látom őt: maradéktalanul és felhőtlenül boldognak. Általában fél kimutatni, mintha attól tartana, bármelyik pillanatban elillan mellőle.

Megfogja a kezemet, és kérdezgetni kezd. Személyes kérdéseket tesz fel.

– Hogy vannak a szüleid? – Ezzel indít.

– Hm... nem is tudom – felelem. Justin ugyanis sohasem érdeklődött a szüleim hogylétéről. Tudom, hogy azt akarja tőlük, hogy szeressék, ám mivel nem biztos benne, hogy ez lehetséges, úgy tesz, mintha nem számítana. – Vagyis... érted. Anya szeretné kézben tartani a dolgokat, csak éppen nem tesz semmit érte. Apa igyekszik, de valahol már feladta

az egészet. Ahogy öregszik, úgy veszíti el az érdeklődését a külvilág iránt.

– És milyen most otthon, hogy Liza egyetemre ment?

Amikor felteszi ezt a kérdést, kiérzem a hangjából a büszkeséget, amiért egyáltalán eszébe jutott a nővérem neve. Ez pedig nagyon is Justinra vall.

– Nem tudom – mondom neki. – Ami azt illeti, mi inkább amolyan lakótársak voltunk, semmint legjobb barátok. Azt hiszem, annyira nem is hiányzik, számomra mégis könnyebbséget jelentett, amíg otthon lakott, mert akkor legalább ketten voltunk, érted, ugye? Sohasem telefonál haza. Még ha anya hívja, őt sem hívja vissza. Nem hibáztatom ezért. Biztos vagyok benne, hogy jobb dolga is akad. És valójában, mindig is tudtam, hogy ha egyszer elköltözik otthonról, többé nem tér vissza. Épp ezért nem ér váratlanul a viselkedése.

Ahogy a mondandóm végére értem, sürgető kényszert éreztem, hogy szóba hozzam: vajon mi lesz velünk a gimi után. Justin azonban megelőzött, azt tudakolta, mennyiben más az idei tanév, mint a tavalyi. Furcsállottam is a dolgot, hiszen ilyen általában a nagymamája kérdez az ember lányától, nem pedig a barátja.

Megfontoltan válaszolok:

– Nem is tudom. Az iskola gáz. Ebben nincs változás. De, tudod, amíg igazán azt akarom, hogy legyen már vége, aggódom, hogy mi lesz utána. Nem mintha elterveztem volna a jövőmet. Dehogy. Tudom, te azt hiszed, hogy nekem mindenre megvan a határozott elképzelésem, de ha belegondolsz, mit tettem idáig, hogy felkészüljek a gimi utáni időkre, hát láthatod, hogy semmit sem. Ugyanolyan tanácsalanul állok a jövőm előtt, mint bárki más.

Fogd be, fogd be, ó, fogd már be, mondom magamban. Mi ütött beléd, hogy felhozod ezt a témát?

De talán mégis megvan rá az okom. Talán azért hozom fel, hogy lássam, hogyan reagál. Justin folyton tesztel, próba elé állít engem, és mi tagadás én is gyakran teszem ezt vele.

– Na és te? – tudakolom.

Mire ő: – Őszintén? Próbálom túlélni egyik napot a másikon után.

Tudom. És értékelem, ha ilyen hangsúllyal mondja, amellyel értésemre adja, hogy egy hajóban evezünk. Várom, hogy mikor hozza fel a tegnapi esti veszekedést. De említést sem tesz róla. Én pedig hálás vagyok érte.

Több mint egy éve vagyunk együtt, és ezalatt legalább százszor mondtam magamnak, hogy ez most az – most tényleg tiszta lappal indítunk. Új fejezet kezdődik a kapcsolatunkban, ezentúl minden másképp lesz. Néha beigazolódtott a jóslatom, de általában tévedtem.

Nem szabad elrugaszkodnom a valóságtól. Nem engedhetem meg magamnak, hogy azt higgyem, a dolgok várásútesre kedvező fordulatot vesznek. Nem gondolhatom, hogy elkerülhetjük a veszekedéseket. Ugyanakkor nem fogom letagadni, ami épp köztünk folyik. Nem fogom megtagadni ezt a boldogságot.

Mert ha a boldogság igazinak tűnik, majdnem mindegy, hogy valóságos, vagy sem.

Ahelyett, hogy követné az útirányt a telefonján, engem kérdezet, merre menjünk. Elszúrom, mert az autópályáról egy lejáróval odébb kell csak letérnünk, ám amikor ezt észreveszi, egy cseppet sem mérges – egyszerűen visszahajt az autópályára, és megyünk tovább a következő kijáratig. Ekkor már nem azon töpregek, vajon bedrogozott-e, hanem arra gyanakszom, hogy *gyógyszeres kezelés* alatt áll. Mert ha erről van szó, bizony gyorsan hatnak azok a gyógyszerek.

Egy szót sem szólok. Nem jó az ördögöt a falra festeni.

– Most épp angolórán kellene lennem – mondom, amint rákanyarodunk a parthoz vezető útra.

– Nekem pedig bioszon – feleli Justin.

De ez most fontosabb. A házi feladatomat könnyebben megoldom, mint az életemet.

– Csak érezzük jól magunkat – mondja.

– Rendben van – felelem. – Jó ötlet! Annyiszor gondoltam már rá, hogy meg kellene szöknöm – és most végre sikerült! Egy napra. Jó kint lenni a szabadban. Gyakrabban is meglehetném.

Talán eddig is erre lett volna szükségünk. Hogy bizonyos távolságra legyünk mindentől, ugyanakkor egymáshoz közel.

Valami elkezdett működni közöttünk – tudom, érzem.

Emlékek. Ide, erre a partra jártunk annak idején családotul, amikor otthon túlságosan meleg volt, vagy a szüleim épp szenvedtek a bezártságtól. Itt aztán körbevettek bennünket más családok, én pedig szerettem eljátszani a gondolattal, hogy a takaróink mindegyike egy ház, és bizonyos számú takaró kitesz egy várost. Biztos vagyok benne, hogy volt ott néhány gyerek, akiket a szüleik, hozzánk hasonlóan folyton erre a partra vittek, csak éppen már egyikükre sem emlékszem. A saját családom viszont élénken él az emlékeimben: anyám mindig egy ernyő alá bújt, vagy azért, mert nem akart leégni a napon, vagy mert észrevétlen akart maradni; a nővérem, aki könyvet vitt a partra, és végig abba temetkezett, apám pedig általában a többi apával beszélgetett sportról vagy a részvénypiacról. Amikor túlságosan felmelegedett az idő, leszaladt velem a vízhez, és megkérdezte, milyen hal szeretnék lenni. Tudtam, hogy a mindenkori he-

lyes válasz a *repülő hal*, mert olyankor felkapott és feldobott párszor a levegőbe.

Nem is tudom, miért nem hoztam el ide Justint eddig. Múlt nyáron otthon üldögéltünk, vártuk, hogy a szülei dolgozni menjenek, hogy aztán a ház minden szobájában szexeljünk, meg még néhány szekrényben is. Amikor ezzel végeztünk, tévéztünk, vagy videojátékokkal ütöttük el az időt. Néha körbenéztünk, mit csinálnak a többiek, és mire hazaértek Justin szülei, mi már valamelyik haverunk házában dekkoltunk, ittunk, tévéztünk és videojátékokkal szórakoztunk.

Jól éreztük magunkat, mert ugye nem volt iskola, és együtt lehettünk, meg minden. De az egész nem vezetett sehova.

Az autóban hagyom a cipőmet, ugyanúgy, mint gyerekkoromban. Csupán néhány fájdalmas lépést kell megtenni a parkoló kemény betonján, majd ott a homok, és onnan már minden rendben van. A strand ma teljesen üres, s bár nem számítottam rá, hogy tömegnyomor lesz, mégis meglepő – mintha szunyókáláson kaptuk volna ezt a partszakaszt.

Nem tudok uralkodni magamon. Futok egyenesen lefelé, körbeforgok. Az *enyém*, gondolom diadalmasan. Enyém a strand. Enyém a délután. Justin is az enyém. Senki és semmi sem veheti el tőlem. Justin nevét kiáltom, és még mindig együtt éneklek a rádióban hallott dallal.

Egy pillanatra rám néz, nekem pedig bevillan: jaj ne, most fogja azt mondani, hogy úgy viselkedek, mint egy idióta. De nem; Justin leszalad hozzám a partra, belém kapaszkodik, és megpörget. Hallotta a dalt, és most táncolunk. Nevetünk, és kergetjük egymást a víz felé. Amikor odaérünk, fröcskölni kezdjük a másikat, miközben lábunknál érezzük a robajló hullámokat. Lehajolok pár kagylóért, Justin követi a példám; színeseket keresünk, melyek aztán meg-

száradva majd különböző árnyalatokban pompáznak. Áttetsző kavicsokat és csigaházat is gyűjtünk. Olyan jó a víz, jó, ahogy benne állunk, úgy érzem, mintha az egész óceán húzna magával, én viszont elég erős vagyok hozzá, hogy talpon maradjak.

Justin arca nyílt, kendőzetlen. A teste ellazult. Sohasem láttam még őt ilyennek. Játsszunk, ez azonban nem a szerelmespárocskák kitervelt, ravasz versengése. Nem, mi távol tartjuk magunkat mindettől.

Kérem, hogy építsen velem homokvárat. Elmondom neki, hogyan mesterkedett mindig Lisa, hogy a homokvára az enyém mellett legyen. Míg ő hatalmas, mély sánccal körbevett hegyet csepegtetett, én inkább egy kicsi házat kreáltam, gondosan ügyelve az olyan részletekre, mint a bejárati ajtó, vagy a garázs. Valójában azt a babaházat építettem meg, amely a képzeletemben élt, de sohasem lehetett az enyém, míg Liza létrehozta az erődöt, amire érzelmileg szüksége volt. Nem nyúlt a váramhoz soha – nem az típus, aki tönkreteszi a húga művét, hogy aztán egyedül arassa le a babérokat. Viszont én sem nyúlhattam az ő homokvárához. Miután elkészültünk, hagytuk, hogy a dagály hullámai elsodorják őket. A szüleink néha odajöttek hozzánk. „Milyen cuki”, mondták az enyémre. Lizának pedig: „Nahát, hogy ez mekkora!”

Azt akarom, hogy Justin velem együtt építsen homokvárat. Szükségünk van az élményre, hogy közösen hozzunk létre valamit. Nincs nálunk se lapát, se vödör. Mindent a kezünkkel csinálunk. Klasszikus várat épít, négyszögletű alappal kezd, majd kijelöli a felvonóhidat. Én a lövegtornyokon és a bástyákon dolgozom – erkélyek kizárva, templomcsúcsok viszont lehetségesek. Justin időnként megdicsér – vagy inkább csak biztat: *szép, pöpec, cuki*, én pedig úgy érzem, mintha hosszú hónapok után, a várbörtönből szabadultak

volna ki ezek a szavak. Mindig is tudtam – vagy inkább reméltem – hogy léteznek valahol.

Most megbizonyosodtam róla.

Nincs nagy meleg idekint, mégis érzem a nap sugarait az arcomon és a nyakamon. Gyűjthetnénk még kagylókat a homokvárak díszítéséhez, de elkezdem unni az építgetést, lankad a figyelmem. Miután elkészül az utolsó torony, javaslom, hogy bóklásszunk egy kicsit a parton.

– Elégedett vagy a művel? – kérdezi.

– Nagyon.

A víz felé tartunk, hogy lemossuk kezünkről a homokot. Justin visszanéz a strandra, a várainkra, és eltűnődik.

Lélekben máshol jár – de jó helyen.

– Mi az? – kérdezem.

Kedvesen rám néz, és azt mondja: – Köszönöm.

Biztos vagyok benne, hogy ezelőtt is hallottam már tőle ezt a szó, de így még sohasem, soha így, mely arra késztet, hogy emlékezzek rájuk.

– Mit is köszönsz? – kérdezem. Ám valójában így értem:
– *Miért most? Miért csak most?*

– Ezt – feleli Justin. – Mindezt.

Annyira szeretnék hinni benne. Olyan jó lenne, ha végre eljutnánk a kapcsolatunkban arra a szintre, ahová mindig is vágytam, amiben reménykedtem. De ez így túl egyszerű. Túl egyszerűnek tűnik az egész.

– Most minden oké – mondja nekem. – Jó boldognak lenni.

Milyen régóta vártam erre! Igaz, nem pont így képzeltem el, de hát semmi sem olyan, amilyennek elképzeljük. Túlcsordul bennem a Justin iránt érzett szeretet. Már egyáltalán nem gyűlölöm őt. Egyetlen porcikám sem gyűlöli. Csak a szerelem van. És ez nem rémiszt el. Pont ellenkezőleg.

Sírok, mert boldog vagyok, és sírok mert csak most ébredék rá, mennyire magától értetődőnek tartottam a boldogtalanságomat. Sírok, mert hosszú idő után először érzem, hogy a helyére kerültek a dolgok az életemben.

Justin észreveszi, hogy sírok, ám nem kezd el gúnyolódni. Nem vonul védekezésbe, nem kérdezi, most meg mit tett. Nem mondja, hogy ő aztán figyelmeztetett engem. Nem mondja, hogy állítsam le magam. Nem – ehelyett átölel, magához von, és szavak nélkül fejezi ki azt, amihez a szó már kevés. Vigaszt nyújt. Olyasmit kapok tőle, amit magamon érzek – a jelenlétét, a rám fonódó karjait.

– Boldog vagyok – mondom, nehogy azt higgye, bánt valami. – Igazán.

A szél, a part, a nap – mind körülöleltek minket, de nekünk csak egymás ölése számított. Ugyanúgy kapaszkodtam Justinba, ahogyan ő kapaszkodott belém. Elértük a tökéletes egyensúlyi állapotot, amikor mindketten egyformán vagyunk erősek és gyengék, egyszerre kapunk és adunk.

– Mi történik velünk? – kérdezem.

– Csss – feleli. – Ne kérdezz semmit!

Nem érzékelek kérdéseket, csak válaszokat. Nincs félelem – megelégedettség van. Megcsókolom, tökéletes egymásra hangoltságunk folytatódik, lélegzetvételünk eggyé válik. Behunyom a szemem, ajkainak súlya az ajkaimon ismerős, a csók íze szintén ismerős. Valami mégis más. Nem csak az egész testünk vesz részt a csókban, hanem több annál: amik vagyunk, és amivé majd válunk. Énünk mélyebb rétege csókolózik, mert énünk mélyebb rétege most végre egymásra talált. Mintha villám csapott volna a vízbe, tüzet fogott volna a papír, vagy elvakítaná szemünket a szikrázó fény. Végigfuttatom a kezemet Justin hátán, majd a mellkasán is, mert tudnom kell, tényleg itt van velem, és ez tényleg megtörténik velünk. Elidőzők a tarkóján, míg ő a csípőmet

simogatja. Kezem az öve felé kalandozik, ám ő visszahúzza. Megcsókolja a nyakamat. Megcsókolom a füle alatt. A mosolyát is megcsókolom. Feltérképezi a mosolyomat.

Jól érezzük magunkat. Élvezzük az egészet.

Közben fogalmam sincs, hány óra van, milyen nap van. Csak a pillanat számít. És ez több, mint elég.

Végül a kezemet végigcsúsztatom a karján, és megfogom a kezét.

Néhány másodpercig vagy talán néhány perccig is állunk ott kéz a kézben, homlokunk összeér, ajkaink finoman egymáshoz simulnak; kifulladtunk a vágyódástól, mert végre egymásra találtunk.

Ezután kibontakozunk az ölelésből, de továbbra is fogjuk egymás kezét. Elindulunk a part felé, ahogyan a párok szoktak. Visszatértünk a térbe és az időbe, ám ez most mégsem tűnt ijesztőnek.

– Bámulatos – nyugtázom a látványt, majd rögtön visszaveszek, mert Justin ezt afféle *alapvetésnek* szokta venni. Persze ma, itt és most csupán egyetértően rábólint. A napot nézi, amely egyre közelít a horizonthoz. Mintha egy csónak vesztegelne a part mentén, de lehet, hogy csak egy uszadék fa vagy délibáb.

Azt akarom, hogy minden nap ilyen legyen, mint ez a mai. Nem is értem, miért ne lehetne így.

– Minden hétfőn ezt kellene tennünk – mondom. – És kedden is. Meg szerdán, csütörtökön és pénteken.

Ugratom, de legbelül nem viccnek szánom.

– Még a végén megunnánk – feleli Justin. – Legjobb lesz, ha ez egyszeri alkalom marad.

Egyszeri? Nem értem, mire gondol. Nem értem, hogy mondhat ilyet.

– Soha többé? – tudakolom. Szeretnék tisztán látni. Nem akarok félreértést.

Justin elmosolyodik. – Hát... sohase mondd, hogy soha.

– Nem is mondanám. – Ebben egyetértünk.

Társaságot kapunk, párok érkeznek a strandra. Csak néhányan, és idősebbek nálunk. Senki sem kérdezi tőlünk, miért nem vagyunk suliban. Senki sem kérdezi, mit keresünk itt. Úgy tűnik, inkább örülnek nekünk. Ettől olyan érzésem támad, hogy mi ide tartozunk, és helyesen tesszük, amit épp teszünk. *Így kell lennie*, mondom magamban. Aztán Justinra pillantok, és az jár a fejemben: *mondd, hogy tényleg így kell lennie!*

Nem akarom faggatni. Nem akarom, hogy kérdezniem kelljen. Mert persze általában az én kérdéseim miatt kezdünk el veszekedni.

Félek, hogy túl törekeny, ami most köztünk van, és úgy is kezelem.

Kezdek fájni. Emlékeztetnem kell magamat, hogy még nincs nyár. Amikor megborzongok, Justin körém fonja a karjait. Felvetem, hogy menjünk vissza az autóhoz, és vegyük elő a csomagtartóból a plédet, amin szerelmeskedni szoktunk. Erre megfordulunk és elindulunk oda, ahonnan jöttünk. A várunk még mindig ott áll épségben, pedig az óceán egyre terjeszkedik a parton.

Amint nálunk a takaró, visszamegyünk a strandra. De ahelyett, hogy beleburkolóznánk, leterítjük a homokra, aztán lezöttyenünk rá. Egymás mellett ülünk, majd leheveredünk, és az eget bámuljuk. Felhők vonulnak, időnként mádár röppen.

– Azt hiszem, ez életem egyik legjobb napja – szólalok meg.

Anélkül, hogy felém fordítaná a fejét, kezét az enyémbe csúsztatja.

– Mesélj nekem a többi jól sikerült napodról – kéri.

– Nem is tudom... – felelem. Úgy érzem, sohasem volt még ehhez fogható napom.

– Csak egyet. Az elsőt, ami az eszedbe jut.

Azokra az időkre gondolok, amikor boldog voltam. Igazán boldog. Amikor szárnyaltam a boldogságtól. És a legfurcsább emlék ugrik be. Fogalmam sincs, miért pont ez. Tudom, hogy Justin várja a válaszat, mégis csak annyit mondok, hogy *á, hülyeség*. Ő azonban ragaszkodik hozzá, hogy osszam meg vele.

Felé fordulok, kezemet a mellkasához húzza, ráfekteti.

Justin itt van. Biztonság van.

Belevágok: – Valamiért az anya-lánya divatbemutató jutott először az eszembe.

Megfogadtatom vele, hogy nem fog kinevetni. Meg is ígéri. Én pedig hiszek neki.

– Negyedikben lehetett, ha jól emlékszem – mondom. – A Renwick gyűjtést szervezett a hurrikán áldozatainak, és önként jelentkezőket kerestek az osztályunkból. Meg sem kérdeztem a mamámat, egyszerűen csak aláírtam a lapot. Aztán amikor hazaállítottam a hírrel – de hát, te tudod milyen a mamám. Megrémült. Még a szupermarketba is alig lehet kimozdítani. Még hogy divatbemutató? Idegenek előtt? Mintha legalábbis Playboy-fotózásra kérték volna fel. Istenem, ez aztán az ijesztő gondolat!

A többi lány anyja egész fiatalkorát átbulizta, szűk ruhákban feszítettek, nevettek, kuncogtak és flörtöltek. Az én mamám nem ilyen. Sőt, azt hiszem, sohasem volt ilyen. Talán ezt az egyetlen alkalmat leszámítva.

– Viszont nem mondott nemet – folytatom. – Azt hiszem, csak most ébredek rá, milyen helyzetbe hoztam. Nem tiltakozott, nem követelte, hogy csináljam vissza az egészet. Amikor elérkezett a nap, elhajtottunk Renwickhez, ahol megmondták, hova menjünk. Először azt gondoltam, majd

felöltöztetnek bennünket valamilyen egymáshoz passzoló szerelésbe. Ehelyett szabad kezét kaptunk, bármit választhattunk a bolt kínálatából. Így aztán belevetettük magunkat, és próbálgatni kezdtük a ruhákat. Akkoriban sokkal csajosabb voltam, mint manapság, ezért egy hosszú, fodros, világoskék estélyi mellett maradtam. Úgy gondoltam, az nagyon elegáns.

– Biztos előkelő voltál benne – mondja Justin.

Játékosan meglököm. – Csss. Hadd mondjam végig!

A mellkasához szorítja a kezemet. Mielőtt folytatnám, megcsókol. Azt hihetném, itt véget is ér a történetmesélés, de elhúzódik tőlem. – Mondd tovább!

Egy másodpercre elfelejtem, hol is tartottam, mert egy pillanatra kiesem a történetből a jelenbe. Aztán eszembe jut: a mamám. A divatbemutató.

– Szóval, kiválasztottam magamnak a majdani báli ruhámat. Aztán anya következett. Meglepődtem, mert ő is az estélyi mellett döntött. Addig talán még nem is láttam őt kiöltözve. Azon a napon nem én voltam Hamupipőke, hanem anya.

– Miután végeztünk a ruhákkal, kisminkeltek bennünket. Tartottam tőle, hogy morcos lesz, de valójában nagyon is élvezte az egészet. Nem festették ki túlságosan, inkább csak hangsúlyozták a vonásait. És ennyi elegendő is volt, hogy igazán csinosnak látsszon. Tudom, hogy ma már nehéz róla elképzelni, de akkor úgy nézett ki, mint egy filmsztár. A többi anyuka is a csodájára járt, nem győzték dicsérni. Aztán elkezdődött a show, mi felvonultunk, az emberek pedig tapsoltak. Anya és én egész idő alatt mosolyogtunk, és olyan valóságos volt minden, érted?

Igazi. Valóságos, mint most is – Justin mellettem van, hallgatja, amit mondok, és igazi az ég felettünk, meg a homok a talpunk alatt. Legalább annyira valódi, mint amenny-

nyire nem az. Fogalmam sem volt róla, hogy lehetséges egyszerre ennyi mindent érezni úgy, hogy ráadásul igaz legyen.

– A ruhákat persze nem tarthattuk meg – meséltem tovább. – Hazafelé a kocsiban anya végig engem dicsért, hogy milyen ügyes voltam. Amikor megérkeztünk, az apám úgy nézett ránk, mint az ufókra, de rendes volt, és belement a játékba. Topmodelleknek nevezett bennünket, és kérte, hogy előtte is vonuljunk fel, ott a nappaliban. Meg is tettük, és végignevettük az egész estét. És ezzel ennyi. Nem hiszem, hogy anyukám azóta egyáltalán kisminkelte volna magát. És belőlem sem lesz topmodell. A mai napról mégis az a régi jut eszembe, mert abban is volt valami más, valami szokatlán.

– Nagyon úgy fest – mondja Justin. És ahogyan rám néz – mintha végre ráébredt volna, mennyire valóságos is vagyok, mennyire *itt* vagyok.

És nem attól, amit az imént mondtam, hanem a pusztá jelenlétemtől.

– Nem hiszem el, hogy elmeséltem ezt neked – mondom. Ezzel a kijelentéssel mintegy lehetőséget adtam, hogy meggondolja magát.

– Hogyhogy?

– Nem is tudom. Elég ostobán hangzik.

– Nem – mondja. – Pont úgy hangzik, mint egy beszámoló egy jól sikerült napról.

– Na és te? – kérdezem. – Tudom, hogy akár erőszakosnak is tűnhetek. De az egy dolog, hogy végighallgat. Az meg egy másik, ha ő is mesélne.

– Sohasem szerepeltem anya-lánya divatbemutatón – feleli.

Haha. Még az is lehet, hogy nem veszi komolyan ezt a helyzetet. Meglököm a vállát. – Tudod jól, hogy értem. Meséld el te is egy szép napodat!

Látom rajta, hogy elgondolkodik. Először azt hiszem, dilemmázik, hogy egyáltalán válaszoljon-e. De aztán rájövök, hogy tényleg a megfelelő történeten töpreng.

– Tizenegy lehettem akkoriban – kezdi. Nem bámulja az óceánt, nem néz szórakozottan máshová, csak a szemembe. – Bújócskáztunk a srácokkal. Úgy értem, a nehezebb, erdei változatot játszottuk. Fel is másztam az egyik fára, bár azelőtt még sohasem tettem. Akkor viszont találtam egyet, aminek alacsonyan nőttek az ágai. Csak másztam egyre feljebb és feljebb. Úgy éreztem, mintha csak a sík talajon sétálnék. Az emlékeimben úgy élt, mintha a fa a végtelenbe nyúlt volna. Egyszer csak eltűntek körülöttem a fák, én pedig másztam tovább a szédítő magasságba. Varázslatos volt – mondta. – Leírhatatlan. Hallottam, hogy a barátaim kiabálnak utánam, de én már egy másik világba léptem. Felülről láttam mindent, és ez megrázó élmény, amikor az ember először éli át. Azelőtt nem ültem repülőn, sőt még egy igazán magas épület tetején sem voltam. Szóval ott lebegtem a hétköznapi életem felett, és magamtól kerültem oda, senki nem mondta, hogy ezt kell tennem. Csak másztam, és másztam egyre feljebb, és feljebb, hogy a végén elnyerjem a jutalmamat: madártávlatból szemléltem a világot, és élveztem, hogy csak magam vagyok egyedül. Erre volt szükségem akkor.

Ahogy elképzelem ott Justint, majdnem sírva fakadok. Hébe-hóba elmond nekem pár dolgot a gyerekkoráról, de ez most más. Egyébként is, általában rossz emlékei vannak. Rossz dolgok történtek vele ugyanis. Legtöbbször mentségeként használja őket.

Hozzábújok. – Hiszen ez fantasztikus.

– Igen, az volt.

– És Minnesotában történt, ugye?

Azt akarom, hogy lássa, emlékszem, miket mesélt erről – a család elköltözött, olyan hideg volt ott –, hogy érezze, elmondhat nekem mindent.

Én is el akarok neki mondani mindent. Mindig is ezt akartam, de most hogy tudom, hogy valóban meghallgat, más megvilágításba került a kapcsolatunk.

– Szeretnéd tudni, melyik napom volt még ehhez hasonló? – kérdezem, és még közelebb húzódom hozzá, mintha csak egy fészket alakítanék ki kettőnkből az emlékeink számára.

Justin magához von, a fészek bezárul körülöttünk. – Persze.

– A második randink napja.

– Valóban? – Meglepettnek tűnik.

– Emlékszel?

Nem, nem emlékszik. Ami valahol érthető is, hiszen eleinte csak véletlenszerűen futottunk össze, flörtölgettünk, és ilyenkor mások is ott voltak. Én viszont a második alkalomról beszélek, amikor együtt érkeztünk, együtt távoztunk, és az idő nagy részében is együtt voltunk.

– Dack bulija? – emlékeztettem rá.

– Igen...

Még mindig nem ugrott be neki. – Nem is tudom – mondom végül. – Talán nem számít igazi randinak. Viszont ez volt a második alkalom, hogy egymásba gabalyodtunk. És tudod, olyan édes voltál. De ettől most ne gurulj be, rendben?

Nem akarom elrontani. Attól félek, máris elrontottam mindent. Miért nem tudom leállítani magamat, amikor amúgy rendben mennek a dolgok?

Ám ekkor azt mondja. – Rendben. Nem fogok, ígérem – mondja, és a szívére teszi a kezét. Ezt sem láttam még tőle eddig.

Elmosolyodik. Mégsem rontottam el semmit. Tényleg nem.

– Akkor jó – mondom. – Csak éppen... mostanában folyton rohansz valahova. Persze szexelünk meg minden, de hiányzik az... intimitás. Nem panaszkodni akarok. Úgy értem, minden oké. Néha azonban jól esik az ilyen együttlét is, mint a mai. Dack buliján is pont így voltunk együtt. Mintha megosztanád velem, amid van. Imádom! Most pont olyan vagy, mint régen, amikor még igazán figyeltél rám. Mintha azon a magas fa tetején engem találtál volna. És mindezt együtt éltük át. Pedig csak az egyik haver hátsó kertjében voltunk. Emlékszel, mikor arra kértél, hogy üljek a hold fényébe? „Ragyog tőle a bőröd”, ezt mondtad. Én is pont így éreztem. Hogy ragyogok. Miattad, ahogy néztél a holddal együtt.

Sohasem beszéltem még ennyit hozzá. Amióta egy párt alkotunk, nem volt olyan alkalom, hogy ne mérlegeltem volna minden egyes szavamat, mielőtt egyáltalán megszólaltam volna. Azt hittem, tisztában vagyok vele, hányadán állunk egymással, és nem is lázadoztam ellene.

Mi történik velünk? – morfondírozok. Mert most hozzám hajol, megcsókol, és ettől romantikussá válik körülöttünk a világ. Mondjuk, Justin ezelőtt is képes volt romantikusan viselkedni. Arra viszont képtelen volt, hogy ilyen atmoszférát teremtsen. A világegyetem ebben a pillanatban rózsaszínben tündököl. És én akarom ezt. Annyira szeretném. Érezni akarom az ajkai érintését az ajkaimon, miközben zakatol a szívem. Akarom a testünk alkotta fészket. Mert ezáltal a valóság irreális módon valósul meg.

Sok egyéb dolgot is mondhatnánk egymásnak, de nem tesszük. Nem mintha attól félnék, hogy elrontok mindent. Most ugyanis mindenem megvan. Nincs szükségem semmi másra.

Behunyjuk a szemünket. Egymás karjaiban pihenünk.
Valahogy sikerült eljutnunk oda, ahová mindig is vágytam.

* * *

Észre sem vettem, ahogy elaludtam. Olyan kényelmesen befészkeltek magunkat, hogy egyszer csak álomba szenderültünk.

Aztán megszólal a telefonom, a csengőhang elnyomja az óceán robaját. Tudom, ki hív, és hiába is szeretném figyelmen kívül hagyni, nem tehetem. Kinyitom a szemem, elhúzódom Justintól, és felveszem a telefont.

– Hol vagy? – kérdezi anyám.

Megnézem, hány óra. Hát, a sulinak már jó ideje vége.

– Elugrottam valahova Justinnal – mondom neki.

– Apád ma este hazajön, úgyhogy azt szeretném, ha együtt vacsorázna a család.

– Jó, rendben van. Akkor még vacsora előtt otthon leszek. Körülbelül egy óra múlva.

Amint kiejtettem a szavakat, az óra, ami eddig állt, újból ketyegni kezdett. Gyűlölöm anyámat, amiért ezt műveli velünk, magamat pedig azért gyűlölöm, mert mindezt hagyom.

Justin most felül, és úgy néz rám, mint aki tudja, mi játszódik le bennem.

– Későre jár – mondja. Felkapja a takarót, kirázza, azután közelítve-távolodva egymástól négyzet alakúra hajtogatjuk össze. Holott általában csak összetekerjük és behajítjuk a csomagtartóba.

Egészen más hangulatban hajtunk haza. Már nem egy kaland részesei vagyunk; egyszerűen csak hazafelé tartunk. Azon kapom magam, hogy olyan dolgokról beszé-

lek neki, amikről eddig hallani sem akart – mások családi problémái, Rebecca erőfeszítései, hogy bekerüljön egy jó iskolába, aztán az elköltözése és az eltávolodása (amiről meg vagyok győződve, hogy helyesen tette), meg a felém támasztott elvárások, hogy jól teljesítsek, vagy legalábbis elég jól.

Kis idő múlva a nap lenyugodott, a fényszórókat bekapcsoltuk, és lehalkítottuk a rádiót. Justin vállára hajtottam a fejem, lehunytam a szemem, és újból elaludtam. Nem mintha annyira fáradt lettem volna, egyszerűen csak kellemesen és biztonságban éreztem magam. Általában akkor bújok hozzá, amikor bizonyítani akarok valamit, vagy kérni. De most csupán a jelenléte miatt tettem. Hogy újjáépítsük a fészkünket.

Amikor felébredek, látom, hogy már egészen közel járunk az otthonomhoz. Bár ne így lenne!

Számomra az egyetlen módja, hogy elkerüljem az azonnali depressziót, ha létrehozok magamban egy hidat a jelenlegi és legközelebbi, remélhetőleg pont ilyen, sikeres randink között. Nem szükséges tudnom, mikor lesz – elég ha tudom, hogy lesz még.

– Mit gondolsz, hány napot tudnánk ellógni a suliból anélkül, hogy lebuknánk? – teszem fel neki a kérdést. – Úgy értem, ha délelőtt ott vagyunk, szerinted észreveszik, hogy délutánra eltűnünk?

– Szerintem igen – mondja.

– És ha csak egyszer egy héten? Vagy havonta egyszer? Mondjuk holnaptól kezdve?

Arra számítok, hogy elneveti magát, ehelyett zavarba jön. Nem miattam, inkább a ténytől, hogy nem tud igennel felelni. Általában rossz jelnek veszem a szomorúságát, most viszont biztató előjelenként fogom fel: ez a nap neki is annyit jelentett mint nekem.

– Ha mégsem jönne össze, ebédnél azért találkozunk? – tudakolom.

Rábólint.

– Suli után meg csinálhatnánk valamit, hm?

– Azt hiszem – válaszolja. – Vagyis... nem biztos, bármi közbejőhet. Nem igazán tudom, mi lesz holnap.

Tervek. Talán neki van igaza – talán az a baj, hogy folyton kontrollálni akarom, ahelyett, hogy hagynám megtörténni a dolgokat. – Rendben van – mondom. – Akkor majd holnap eldől. Maradjunk ennyiben.

Még egy dal. Egy utolsó kanyar. Az utolsó utca. Nem számít, mennyire szeretnéd, hogy ne érjen még véget a nap, úgyis vége lesz.

– Megérkeztünk – szólok meg, amikor a házunkhoz érünk.

Legyen mindig így, ahogyan most, mondanám Justinnak szívem szerint.

Lehúzódik az autóval. Kinyitja az ajtókat.

Fejezd be egy szép végszóval! – mondom magamban, és mindkettőnkre értem.

Olyan könnyű elrontani azt, ami szép és jó. Sokkal több energia kell hozzá, hogy hagyjuk, az legyen, ami.

Csókkal búcsúzunk. Minden rezdülésem beleadom a csókba, és Justin is hasonlóképp reagál. Körülölel bennünket a mai nap. Aztán beúszik közénk, végül elillan.

– Ez pont jó is lesz végszónak – nyugtázom. És még mielőtt bármi egyebet mondhatnánk, elmegyek.

Később, lefekvés előtt Justin felhív. Sohasem telefonál, üzeneteket szokott küldeni. Ha közölni akar velem valamit, tudatja, de ritkán beszéljük meg a dolgokat.

– Szia! – szólok bele a telefonba kissé álmosan, de azért vidáman.

– Szia! – mondja.

– Köszí még egyszer a mai napot – kezdek bele nyomban.

– Oké – feleli. Fura a hangja, olyan színtelen. Valami eltűnt belőle. – Ami azt illeti...

Már nem vagyok sem boldog, sem álmos. Kiment az álom a szememből. Elhatározom, hogy kedélyesre veszem a beszélgetést.

– Azt akarod mondani, hogy nem lóghatjuk el az órákat minden nap? Ez nem vallana rád – mondom.

– Figyelj – mondja erre –, nem szeretném, ha arra számítanál, hogy ezentúl minden nap a maihoz hasonló lesz. Mert az egyszerűen nem lehetséges, érted?

Ez úgy hangzik, mintha saját magát győzködné.

– Igen, értem – felelem. – Mégis azt hiszem, jobbra fordulnak a dolgaink. Meglátod.

– Nem tudom. Ez minden, amit mondani akartam. Nem tudom. Ma így volt, holnap meg... ki tudja?

– Értem.

– Rendben.

– Rendben.

Felsóhajt. Újból meggyőződtem róla, hogy a szomorúságát nem én idéztem elő, és nem is rám irányul. Justin azért szomorú, mert nem lehet velem.

– Ez minden – mondja.

Fogalmam sincs, mit is mondhatnék. Amiatt nyugtalanodik, hogy minden nap erre fogok tőle számítani? Csak nem gondolja komolyan. Úgy döntök, hagyom az egészet. – Holnap látjuk egymást – mondom végül.

– Persze.

– És még egyszer köszönöm. Ha holnap meg is kell fizetnem az árát a mai napnak, akkor is megérte.

– Rendben.

– Szeretlek – mondom még.

Justin erre nem szokta azt válaszolni, hogy *szeretlek*. Legtöbbször neheztel rám, és azzal vádol, hogy csak azért mondom neki, hogy lássam, miként reagál rá, ő is mondja-e nekem.

Néha igaza van. De ma este nem ezért mondtam. És amikor azt feleli erre, *aludj jól*, bőven megelégszem ennyivel.

Nem tudom, mi lesz holnap, de most az egyszer tényleg nagyon kíváncsi vagyok rá.

Második fejezet

Anya szokás szerint már előttem fent van, és ugyanazon a szokott helyén ül a konyhaasztalnál. Mintha azt hinné, hogy apa vagy én elfoglaljuk a helyét, ha nem előz meg bennünket reggelente – és akkor ugyan hol töltené a nap további részét?

– Jól nézel ki – mondja nekem. Ez akár bók is lehetne, ha nem gyanakvó megjegyzésként hangzana a szájából.

Nem mondom el neki, hogy nem véletlenül csíptem ki magam – ma van egy napja, hogy Justinnal a kapcsolatom javulni kezdett. Képes lenne azonnal elrontani a hangulatomat.

– Beszámolót kell tartanom – felelem. – Az osztály előtt.

Tudom, hogy nem fogja megkérdezni, hogy milyen beszámolót, vagy melyik tantárgyból.

Fel vagyok dobva. Minél előbb a suliba akarok érní, hogy találkozjak Justinnal. Remélem, ma reggelre nem gondolta meg magát. Küldhetnék neki üzenetet, és rákérdezhetnék, de ha már ilyen változások álltak be a kapcsolatunkban, nekem is változtatnom kell a hozzáállásomon. Nem muszáj azon nyomban mindenről tudnom, nem igaz?

Anyával váltunk még néhány szót, de egyikünk sem figyel igazán a másikra. Én már indulnék, ő pedig maradni akar. Erről szól amúgy az egész életünk.

* * *

Buszra kell szállnom, mert az autóm még mindig az iskolánál van. Persze megkérhetném Rebeccát vagy valaki mást, hogy vigyen el, akkor viszont egész úton társalognom kellene, ahelyett, hogy gondolkodhatnék.

Justin autója még nincs a sulinál, amikor a busz begördül. Mi több, addig nem is mutatkozik, míg majdnem mindenki meg nem érkezik.

Most viszont észreveszi, hogy ott várok. Átsétál. Köszön.

Keményen ellenállok a kísértésnek, hogy ne zúdítsam rá a boldogságomat. Kora reggel van, alig ébredt még fel.

– Biztos, hogy ma nem akarsz ellógni? – kérdezem tőle. Ezzel csupán a tegnapi hangulatot szeretném felidézni.

Zavartan néz rám. – Viccelsz? – kérdez vissza.

– Igen – felelem. – De egy lány azért álmodozhat, nem?

– Felőlem. – Elindul, feltételezve, hogy szó nélkül mellette termek, és megyek vele. Mondjuk, tényleg ezt teszem.

Értem én, miről van szó. Illetve... fogjuk rá. Mivel nem valószínű, hogy ma is megteesszük, jobb, ha fel sem merül, mint lehetőség. Különben bármit is teszünk ma, az szálmásmnak tűnik a tegnapihoz viszonyítva.

Justin kezéért nyúlok.

Nem adja.

– Mi ütött beléd? – kérdezi.

A tegnap, akarom mondani neki. De abból, ahogyan egyenesen előre mered, arra következtetek, hogy most nem alkalmas.

Meg sem várja, míg válaszolok.

Csak megy előre.

Azt mondom magamnak, hogy ez nem a Dühös Justin. Ez az Elveszett Justin. Annak kell lennie.

Amikor valakiről elképzeljük, hogy olyan elveszett, rendszerint egy bizonyos környezetben, például egy erdőben látjuk. Ám Justint egy tanteremben képzelem el. Nem mintha tanulási nehézségei lennének – nem erről van szó. Pedig az jó indok lenne. De nem. Csak unatkozik. Ezért nem tart lépést azzal, ami körülötte zajlik. És ez egyre csak rosszabbodik, amitől még elveszettebbnek érzi magát, amitől meg még jobban megutálja az egészet.

Megpróbálok gondolatban az óceán partján maradni. A tanárok magyaráznak, Justin alig köszön oda az első és második óra között, én pedig ezalatt felidézem magamban, milyen is volt ott tegnap. Képzeltbeli időutazáson veszek részt – különben nem bírnám ki.

Tudom, hogy Rebecca rám fog szállni a harmadik órán, amikor is egymás mellett ülünk rajzon. És pontosan így is történt.

– Hol voltál? – suttozja. – Mi a helyzet?

A rajz az egyetlen óra, ahol együtt vagyunk Rebeccával, mivel a sulinkban az okosabb gyerekeket és a kevésbé okosakat külön csoportokban okítják – mintha Rebecca eredményeit rontaná, ha egy csoportba lenne velem. Így aztán rajzórán a gyengébb képességűek közül néhányan jól visz-

szavágnak a nagyokosoknak. Ami engem illet, örülök, hogy ilyenkor lehetőségünk van Rebeccával közös csoportban lenni.

Mr. K letesz az osztály elé egy autómotort, és arra kér bennünket, hogy rajzoljuk le szénnel. Azt szokta mondani nekünk, hogy amíg dolgozunk, nem kellene beszélgetnünk, de ha halkan tesszük, és a rajz is elkészül, igazából nem bánja.

Rebecca motorja határozottan rosszabbul sikerült, mint az enyém, amitől én jobban érzem magam, ám emiatt meg utána rosszul.

Elmesélem neki, hogy Justinnal ellógtunk a partra. Azt is elmondom, hogy spontán volt az egész, és csodálatos.

– Elhívhattál volna engem és Bent is – mondja Rebecca.

Ben a barátja. Ő is okos. Justin ki nem állhatja.

– Legközelebb – felelem. Mindketten tudjuk, hogy sohasem lesz legközelebb, és nem ágálunk ellene. A barátságunknak nincs szüksége arra, hogy Rebecca lógjon a suliból, vagy Ben és Justin jóban legyenek. Régóta barátnők vagyunk, és nem kell folyton közös programot szerveznünk, hogy ezt fenntartsuk.

– Nem volt hideg? – kérdezi.

– A fürdéshez igen – mondom erre. – A tengerparti kiruccanáshoz viszont pont jó.

Rebecca bólint. Bármit mondok neki, veszi a lapot.

Különben is, csupán néhány részletet hagytam ki.

Azon töprengék, vajon a szekrényénél találkozunk-e, úgy, mint tegnap. De ebédidőben az étkezőben szoktunk lenni, ezért inkább odamegyek. Meg is találom: a megszokott helyünkön ül.

– Szia – köszönök neki.

Bólint. Leülök.

– Nem szóltak neked a tegnapi miatt? – kérdezem. – Úgy értem, nem lett belőle baj, ugye?

Justin beletunkol egy sült krumplit egy kevés ketchupba. Mást nem is eszik ebédre.

– Szerintem minden rendben – mondja. – Na és nálad?

– Rebecca kíváncsiskodott. De eddig ez minden.

– Rebecca? Kíváncsi? Jaj, ne!

– Azt mondta, legközelebb menjünk vele és Bennel.

– Nem vagyok biztos benne, hogy Ben beengedne a Mercedesébe. Előbb le kellene venni a cipőnket.

Arra céloz, hogy egyszer elmentünk Benhez, aki megkért minket, hogy vegyük le a cipőnket, mielőtt belépünk a házba. Justinnal kiakadtunk, amiért Ben ennyire hisztérikus. – Pedig ha tudná, hogy a zoknink a gáz, nem a cipőnk – jegyezte meg Justin. Ez később szállóige lett köztünk.

– Nem mondj semmit Rebeccának – kérem Justint, mire képzeletbeli cipzárt húz a szájára. Megnyugszom.

Beállok a sorba az ebédemért, és amikor visszamegyek az asztalunkhoz, Rebecca és még néhányan már ott ücsörögnek, így Justinnal kénytelenek vagyunk bekapcsolódni a többiek beszélgetésébe. Aztán megszólal a csengő, én megkérdezem Justintól, csinálunk-e valamit iskola után, de nemet mond, dolgoznia kell. Mondja ezt úgy, mintha nekem fejből tudnom kellene az ő munkabeosztását. Pedig a Target küldi neki e-mailben, nem én.

De nem szólok semmit. Inkább emlékeztetem magamat, hogy szerencsés vagyok, amiért nekem még nem kell dolgoznom. Emlékeztetem magamat arra is, hogy Justin utálja a munkáját. Végül emlékeztetem magamat, hogy tegnap kaptunk egy lehetőséget, ám ezt korántsem kapjuk meg minden nap.

A lényeg, hogy amikor lehetősége volt, akkor Justin engem választott. Nekem pedig reménykednem kell benne, hogy legközelebb megint rám esik a választása.

Üzenetet kapok tőle, amikor hazaér a munkából. Három szót.

Hosszú a nap.

Egyetlen szóval válaszolok rá.

Igen.

* * *

Mintázatok. Másnap a mintázatokon gondolkodom. Vagyis inkább a hullámhegyekről és hullámvölgyekről. Egyszer fent, egyszer lent – hozzászoktam már. Hétfőn, az óceán partján fent voltunk. Egyértelműen.

Most viszont szó sincs se hullámhegyről, se hullámvölgyről. Mintha kiléptünk volna a minták rendszeréből.

Justin nem haragszik rám. Tudom és érzem. De az irántam érzett szerelme passzivitásba merült.

Nem értem. És nincs senki, akivel megbeszélhetném.

Justinnal nem. Valahányszor szóba hozom a tengerpartot, értetlenül néz rám. Rebecával sem, mert ha többet árulnék el neki, képtelenebbül hangzana, mint ahogyan valójában történt. Anyám is ki van zárva. Nem szoktunk hullámhegyekről, meg völgyekről diskurálni, mivel a kapcsolatunkban egyik sincs.

Tudom, hogy érdemes harcolnom azért, ami hétfőn történt Justin és köztem.

De nincs ki ellen harcolnom, úgyhogy helyette magam ellen fordulok.

Tudom, hogy nem képzelődtem.

De úgy tűnik, most mégis visszakényszerülök a saját képzeletembe.